

Nieuwe kleren

‘Kijk, dit is leuk,’ zegt Iris. Ze trekt een zwart glitterpak uit het kledingrek en duwt de hanger onder mijn neus. ‘Superfeestelijk. Het is de laatste. Wat denk jij?’

Ik denk dat het te groot is, maar heb geen tijd om dat te zeggen. Als een tornado raast mijn zus de winkel door. Nu staat ze alweer bij de accessoires, hoedjes te proberen.

‘Flo, dit vind ik nou echt iets voor jou!’

‘Mam, kom op.’

Mama staat aan de andere kant van de winkel met een shirtje van Knabbel & Babbel in haar handen. Denkt ze soms dat ik vier ben? Morgen word ik tien. En dat ga ik écht niet vieren in een outfit met eekhoorns erop. *No way.*

‘Hartstikke leuk, toch? En deze kleur staat je zo mooi!’

Waarom praat ze zo hard? Nu kijken de andere meiden in de winkel om. O nee, dat kan ik er echt even niet bij hebben. Niet nu. Niet vandaag.

Met het glitterpak tegen me aan geklemd, ren ik naar Iris, die foto’s van haar spiegelbeeld maakt. Ze draagt een cowboyhoed en een zonnebril. Alsof ze ermee geboren is, zo natuurlijk ziet het eruit. Ik pak haar bij de arm en sleur haar mee naar de pashokjes.

‘Kom, we gaan passen.’

‘Rustig maar,’ sneert ze terwijl ze haar stapel jurkjes om uit te proberen bij elkaar raapt.

Niet rustig maar, denk ik. We moeten snel zijn. Al snapt Iris daar natuurlijk weer niets van.

Ik duw haar het hokje naast het mijne in en sluit het gordijn met een ruk. Snel check ik de meiden in de winkel – ze kijken weer naar de schoenen. Misschien was ik net op tijd.

Het licht in het pashokje is fel en er zijn zo veel spiegels dat ik wel zes versies van mezelf zie. De glitters van het pak schitteren onder de lamp. Iris had gelijk, hij is echt heel mooi. Perfect zelfs.

Als ik het pak aantrek, voel ik hoe soepel de stof valt. Het zit heerlijk, als een pyjama. Alleen... Zie je wel.

‘Hij is te groot!’ roep ik naar Iris.

‘O, balen!’

Op een veel vrolijkere toon praat ze verder. ‘Ik sta nu in het pashokje en als eerste heb ik deze outfit aan. Het is een jurkje van Eloïne, mijn favoriete merk. Kijk, zo zit het van de achterkant. Mooi hoe de mouwen uitlopen, hè? Maar, ja. Ik weet het niet. Misschien is het toch te kort. Net iets te klein, denk ik. Jammer, het is wel echt heel leuk.’

‘Iris!’

Ze slaat het klepje van haar camera dicht, hoor ik. Net iets harder dan normaal. Ze zucht. ‘Ik was bezig, Flo.’

Ik bijt op mijn onderlip. Tegenwoordig kan ik nooit meer iets tegen mijn zus zeggen zonder haar te storen.

‘Zullen we gaan?’ vraag ik. ‘De winkels gaan zo dicht en we hebben nog steeds niets gevonden.’

‘Ik wil nog een paar jurkjes passen. We gaan zo verder, goed?’

Op mijn telefoonscherm zie ik dat het halfvijf is. Iris heeft al twee nieuwe broeken en een top gekocht. Ik heb nog niets. En we gingen winkelen voor mij. Het is mijn verjaardagsfeestje morgen. Niet dat van haar.

‘Zullen we anders even ruilen?’ vraagt ze dan. ‘Deze is toch te klein.’

Haar jurkje landt voor mijn voeten. Ik doe het pak weer uit, gooi ’m over de muur en trek de jurk aan.

Oké, het staat wel. Best leuk, eigenlijk. Misschien komt het dan toch nog goed!

Glunderend stap ik de winkel in om het aan mama te laten zien. Maar ze ziet het niet. Ze kijkt naar Iris, die voor de spiegel staat. Mét het glitterpak aan. Het staat haar fantastisch. Echt heel mooi. Perfect zelfs...

‘Is dit wat?’ probeer ik.

Niemand hoort me. Mama friemelt aan het prijskaartje in Iris’ nek. ‘Het is niet goedkoop, meisje. Maar het is echt prachtig. Ideaal voor de première.’

Ze bedoelt de première van de film waarin Iris een rol speelt, samen met nog meer vloggers. Die is pas over twee weken – en mijn verjaardag is morgen.

‘Maakt het niet dik?’ twijfelt Iris. Ze haalt een hand door haar lange, roodbruine haren. ‘Is het niet *too much*?’

‘Het staat je geweldig,’ zegt de verkoopster zoet. ‘Heel feestelijk.’

Ineens proef ik een beetje bloed in mijn mond. Te hard op mijn onderlip gebeten.

‘O, mijn god.’

Nee, hè. De meiden van de schoenen hebben haar gezien.

‘Jij bent toch Iris? Van IrisHere op YouTube?’

Meteen tovert Iris haar sterrenglimlach om haar mond.
‘Ja, dat ben ik.’

De meiden gillen alsof ze in een achtbaan zitten en drommen om haar heen. Iris verdwijnt achter een muur van telefoonschermpjes, ze maken wel honderd selfies.

‘Ze is bekend,’ legt mama uit aan de verkoopster, die verwonderd toekijkt. ‘Honderdvierenvijftigduizend volgers op YouTube. Daar mag je als moeder trots op zijn, hè?’

Daar sta ik dan, in m’n jurk. Zou ik soms onzichtbaar zijn?

Mijn keel knijpt zich samen. Het doet bijna zeer om te ademen. En dan wordt alles wazig. Ik ren het pashokje weer in en veeg tijdens het omkleden mijn tranen weg. Pas als ik iedereen ‘doei’ hoor zeggen, kom ik weer naar buiten.

De winkel is leeg. Alleen de verkoopster is er nog, ze telt het geld in haar kassa en kijkt verbaasd naar me op.

‘Flo!’ Mama stormt de winkel in. Haar wangen zijn rood. ‘Daar ben je. Godzijdank.’

‘Ik was aan het passen. Mag ik deze meenemen?’ Ik laat de jurk zien.

‘Sorry, de kassa is gesloten,’ zegt de verkoopster. ‘Zal ik ’m voor je bewaren, achter?’

‘Dat hoeft niet,’ zeg ik, terwijl ik mijn teleurstelling probeer te verbergen. ‘Morgen hebben we geen tijd om langs te komen.’

‘Hè, wat jammer,’ zegt mama. ‘Misschien mag je iets van Iris lenen, morgen. Nou, kom je mee? Ik schrok me een ongeluk. We dachten dat je al buiten was.’

Als we de winkel uit lopen, voel ik mijn keel weer verkrampen. Ik weet heus wel wat er echt is gebeurd. Ze waren me gewoon vergeten.

Jarig

‘Doe jij mijn Insta even?’ roept Iris over de gang.

Het is mijn verjaardag en ik probeer iets leuks te vinden om aan te doen.

Over een uurtje komen mijn vriendinnen, dan gaan we pizza’s bestellen en Netflix kijken tot we in slaap vallen. Iris kan er niet bij zijn, want ze gaat met mama een week naar Ibiza. Dan kunnen ze leuke filmpjes maken. Zonder mij.

Wat ik ook zei of deed, ik mocht niet mee. Het was een werkvakantie, zei mama. Als ik even oud ben als Iris, mag ik ook. Maar dat is ze tegen die tijd natuurlijk al lang weer vergeten.

‘Flo? Kun je even helpen?’

Iris’ kamer is een nog grotere puinhoop dan de mijne. Op haar bed ligt een koffer, al is dat moeilijk te zien door de berg spullen erop. Zomerjurkjes, een badhanddoek, zonnebrand, vier paar schoenen en een volledige winkel aan camera-apparatuur.

‘Ik heb je een foto gestuurd,’ zegt ze, terwijl ze naar mijn telefoon wijst. ‘Doe jij er een tekst bij? Vanmiddag staat de *mukbang* online. Sorry hoor, maar ik heb er echt even geen ruimte voor in mijn hoofd.’

Het is de eerste mukbang van Iris. In de video eet ze sushi terwijl ze vragen beantwoordt die kijkers konden stellen via Instagram. Haar inbox was binnen een paar

minuten vol. Dat krijg je als je beroemd bent. En mijn zus is heel beroemd.

Twee jaar geleden begon het allemaal als een grapje. We gingen samen cupcakes bakken, met kleurstof en kleine hoorntjes erop. *Unicorn-cupcakes*. Dat deden we wel vaker, toen. Samen bakken.

Iris nam alles op met haar telefoon en we moesten zo hard lachen toen we het terugkeken, dat ze besloot het online te zetten. Voor de grap. We hadden nooit verwacht dat het zo vaak bekeken zou worden. Iris maakte nog een paar video's waarin ze bakte: hartjeswafels, regenboogkoekjes, gekleurde poffertjes. En toen kwam Rianne, een bekende YouTuber. Ze maakte ons cupcakerecept en noemde het kanaal van Iris. Mijn zus had ineens duizenden abonnees.

Nu maakt ze nog steeds weleens bakvideo's, maar daarnaast doet ze nog veel meer.

Soms test ze nieuwe spullen, of legt ze uit hoe je zelf slijm kunt maken. Ze vlogt over haar leven of laat zien hoe je je haar mooi kunt invlechten. En ze doet challenges. Dan heeft ze bijvoorbeeld de hele dag een zeemeerminstaart aan. Vorige week zaterdag at ze vierentwintig uur lang niets anders dan ijs. Ik mocht natuurlijk niet meedoen, van papa.

'Wil je er geen filter op?' vraag ik.

Op de foto staat Iris met haar lippen getuit en een bord sushi naast haar hoofd.

'Nee, dat vroeg ik toch niet?' Ze rommelt in haar makeuptasje. 'Ik heb alleen maar een tekstje nodig. Dat kun je toch wel?'

'Oké. Sorry.'

